

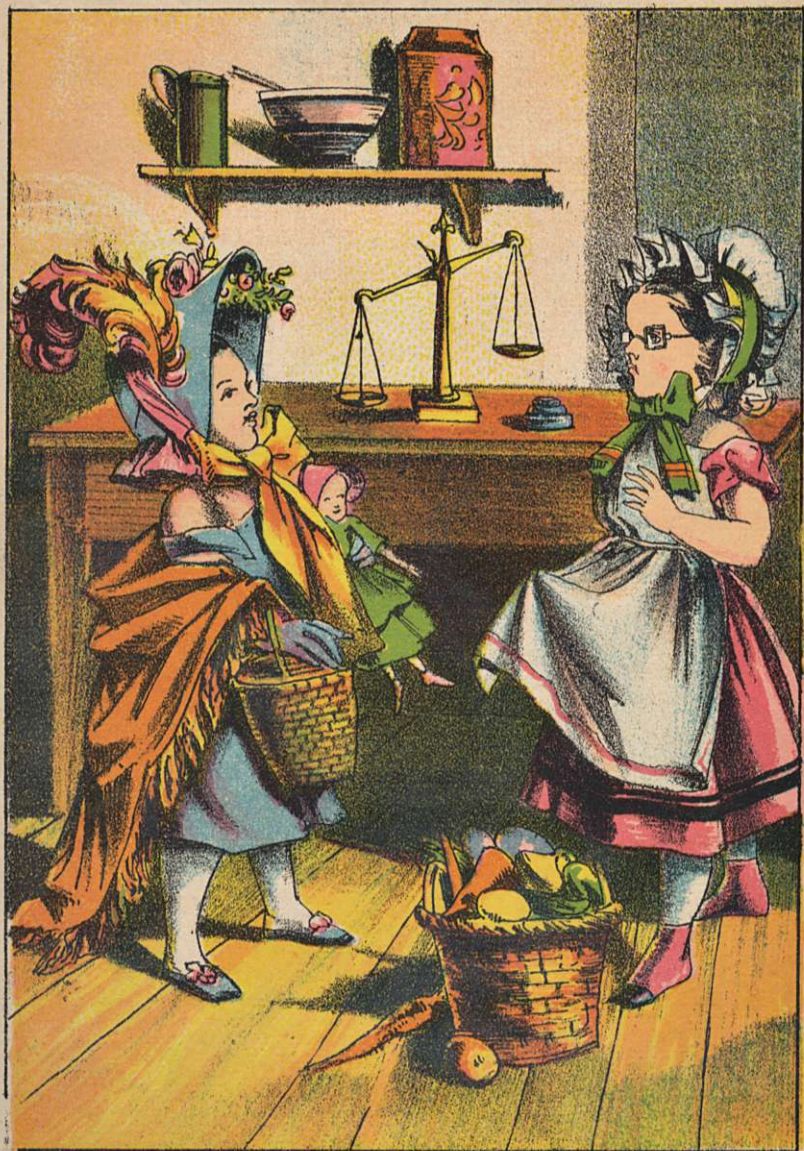
2 → Kuvia ja kertomuksia, XII. 317 1/2. II. 44.
Suom. last. lehti 2.

LOTTA

JA LIISA.

Lotta ja Liisa

eli

Kuinka kaksi pientä kilttiä tyttöä leikkitteli wauwainensa kanssa.

I. Lauluharjoitus.

Muutamana päivänä olivat Lotta ja Liisa olleet äitinsä kanssa kansakoulussa ja olivat siellä nähneet, kuinka lapset seisoiwat laulukirjat kädessä ja opettelivat laulamaan. Kohta rupefi Lotta, joka aina ketti jotakin hauskaa, miettimään eivätkö hekin woisi opettaa wauwojansa laulamaan. Mutta kun heidän äitinsä sai kuulla heidän aikomuksensa, ei sallinut hän millään ehdolla että nämä lauluharjoitukset saisiwat tapahtua sisällä huoneessa. Nuo pienet tytöt eivät moineet hymärtää syhtä tähän kieltoon, mutta äiti sanoi mielellään tahtowan jäästää korwakessiänsä ja sentähden saivat nuo pienokaiset pitää lauluharjoitustjansa ulkona puutarhassa. Liisa ja Lotta kantoiwat sentähden pienet tuolinsa pihalle ja asettiwat ne kedolle lähelle korkeita, kukoistawia ruusupensaita. Wauwat oli heillä muassa ja niiden pienet tuoliset myöskin. Sitte ottiwat tytöt laulukirjansa ja wauwasilla piti myöskin olla kirjat; toinen oli saanut ekeensä pienen taskuannakan ja toinen pienoißen kumakirjan, sillä eihän wauwain ollut niin tarfoin wäliä, koska eivät he kumminkaan osanneet lukea. Ja nyt piti laulu harjoituksen alkaa. Ensin lauloi Liisa:

”Mä olen tyttö kiltti,
Niin sanoi mammani,
Ja warjin siwä piltti
On minun wauwani.”

Mutta wauwaset eivät edes suutansa aukaisseet. Samassa tuli Tiisti, talon pieni koira, juosten ja asettui kahdelle jalalle ja nuuski, ikäänkuin olisi hän tahtonut sanoa: onko täällä jotakin lystiä, jossa saisi muassa olla? ”Tiistin pitää oppia laulamaan,” huudahti Lotta. ”Kuule nyt Tiistiä:

Mä olen nöyrä koiranne,
Mä tähtän kohta käshyne,
Mä hypin, tanssin, istunkin
Ja kiwahasti haukunfin.”

”Hau, hau, hau!” sanoi Tiisti, mutta mitään laulua ei siitä tullut sitenkään, ja kun nyt Tiisti ja wauwaset eivät ottaneet laulaaksensa, niin rupefiwat Lotta ja Liisa itse laulamaan sitä kowemmin, niin että tähtyi myöntää että heidän äitinsä oli warjin oikeassa, kun hän tahtoi lauluharjoitusten tapahtuwaksi ulkona.

II. Waunuissa ajo.

"Eiisa kulta," sanoi Lotta, "tänäpänä menemme ajelemaan. Wauwaset otamme myötämme; näethän, mekin menemme ajelemaan lastemme kanssa niinkuin freiwinnu Kemeli, joka ajoi tästä ohitse eilen; ja pieni koiria pitää meillä olla waunuissa myös, sillä niin oli freiwinnallakin." "Me otamme Tiistin," esitteli Eiisa. "Ei sori, hän on liian suuri," wäitti Lotta vastaan, "eikä hän istu millloinkaan alallaan. Ei, waan me otamme tuon pienen walfosen kissanpojan, hän saa käydä pienesttä hienosta willakoirasta."

"Mutta mistä saamme waunut, sitte?" kysyi Eiisa.

"Kyllä siihen neuwon tiedän," wastasi Lotta; "tule". Ja niin juoksivat he puutarhaan, ja Lotta lauloi:

"Kittat, kattat, pitkät matkat,
Waris oli walfaisa,
Hiiri oli ohjissa,
Eipä meillä tiettykään,
Mihin meitä wietiinkään."

Puutarhasa oli lähellä kaswilawaa ihan uudet, maalatut käsitratat, joita ei vielä ollut käytetty. Mihin kiipesivät nuo molemmat pienet tytöt ja istuivat siellä niin tyytyväisinä wauwain ja kissanpoikansa kanssa. Mutta pian oli Tiisti haistanut heidän jälkensä ja tuli perästä. Kun hän näki kissanpojan, pyrki hän wätisin rattaille, sillä mirri oli hänen ilmitty wihollisensa. Tytöt nuhteliwat kyllä Tiistiä hänen sopimattomasta käytöksestään, mutta hän ei siitä näyttänyt millänjäkään olewan, ja jollei puutarhuri olisi tullut ja auttanut heitä, niin olisi warmaankin käynyt pahasti, kumminkin kissanpojalle tällä wauuuretkellä.

III. Sateella.

Muutamana päivänä sateli ja oli oikein rankka ilma, niin etteivät lapset päässeet ulos hetkeksikään aikaa koko päivänä. Silloin lewitti Lotta äitinsä sateenwarjon, weti saalin leweäksi lasten kamarin latialle, kantoi sinne pienen tuolin ja istui wauwansa kanssa sateenwarjon alle. Eiisa otti kissanpojan syliinsä ja istui saalille lähelle nukkaappia, ja nyt piti Eisan kertoa tarinoita kissanpojalle, sillä aikaa kuin Lotta luki historiaa ja maanoppia wauwansa kanssa.

Eiisa rupefi kertomaan pienestä kissasta, joka oli niin uljas että hän tappoi kaikki rotat ja hiiret ja sai sentähden kuninkaalta urhollisuuden merkiksi kultarahon rintansa, ja mirri istui korwat pystyssä ja nähtyi kuultelewan hywin tarkasti. Mutta wauwa ei ollut niin tarkka,

waan tahtoi mieluummin kuulella tarinaa, sanoi Lotta, ja semmoises-
ja rajuilmasa ei woinut pyhtääkään parempaa, arweli hän, ja sentäh-
den olisikin paras että he kaikki kuultelisiwat tarinaa. Ja hauskempaa
tustin fateella woi olla kuin istua fateenwarjon alla ja kertoa satuja!

IV. Kauppapuoti.

"Tänäpäinä leikittelemme kauppapuotia," sanoi Lotta. "Sinä saat
pukea itses wanhaaksi tohtorinnaaksi, joka asuu wastapäätä, ja minä olen
rouwa Pentosena puodissa." Siihen suostui Tiisa, ja sillä aikaa kuin
hän puki päällensä, juoksi Lotta äitinsä luoksi ja sai lainata waakakupit
ja kahvirasian; lisäksi sai hän astian tähden marjabilloa ja pienen ruu-
kullisen siirappia; ja wäähäseen koriin poimi hän punajuurikkaita, kurekku-
ja ja omenia, jotka hän sai kellarista. Nyt oli puoti walmis ja Lot-
ta pani päähänsä suuren hömbyssyn ja sitoi wihreän nauhan sen ympä-
ri. "Olimpa juuri unhottamaisillani jotakin!" sanoi hän, otti samassa
kappaleen rautalankaa ja wäänsi sen silmälasien kaariksi, jotka hän pisti
nenällensä ja nyt oli hän walmis.

Nyt astui rouwa tohtorina sisään. Hänellä oli iso wanhanai-
nen hattu päässä ja käsissä wanhat hansikkaat, jotka olivat liian suu-
ret. Sson saalin oli hän myös saanut hartioillensa ja se laahasi pit-
kästä pitkin lattiaa hänen peränsänsä. Hänellä oli kori kainalossa ja
hän aikoi ostaa paljon tawaraa, sillä hänelle oli tulewa paljo wieraita
päiwälliseksi, sanoi hän. Mutta hän tahtoi oikein hyviä tawaroita, sil-
lä hänelle oli tulewa oikein isoja wieraita—niin, kenties itse kuningas-
kin oli tulewa wieraaksi. Niin, kaikki tawarat olivatkin kaikkein oiwal-
lisinta lajia, wakuutti rouwa Pentonen; marjat oli keitetty hilloksi Riis-
nan soferissa, ja siirappi oli semmoista sorttia, jota sanottiin kukka-
siirapiksi; omenat olivat Amerikasta, punajuurikat Afrikasta ja pähkinät
Kreikanmaasta. Tohtorinna maisteli kaikkia ja oli hywin tyytyväinen
kaikkiin; marjat maistuivat todellakin kiinalaisilta, sanoi hän, ja nyt
osti hän kaikki mitä puotissa oli.

Kelpo kestit siitä tulikin, waikkei kuningas sillä erää tullut saapu-
wille. Mutta hänen sijastansa olivat wauwaset ja kissanpoika ja Tiis-
ti pitopöydässä, ja oli melkein yhtä hauskaa sekin.

V. Iso pesu.

"Woi kurjuutta kumminkin, kuin minun wauwaseni on repaleinen!"
sanoi Lotta. "Nyt hän on taas juossut ulkona fateessa ja liassa ja
ryhennyt itsensä niin, ettei hänellä ole yhtään puhdasta werhoa yllä!"

"Minun vaunvaseni laita ei ole parempi," sanoi Liisa; "hän meni tahallansa ja tahraasi itsensä rapakosja, kun ästen panin hänen jalkaansa viimeisen puhtaan parin sukia. Minä luulen, että minun tähtyh antaa hänelle selfäsauan!"

"Mitä sitä tee," sanoi Lotta; "meidän tähtyh tehdä pesua tänään, muuten eivät he tule puhtaiksi sunnuntaiksi. Mutta sitten saamme oikein varoittaa heitä olemaan varuillansa, ja elleivät he sitte tottele, niin saamme kai käyttää witsaa."

Koska Lotta ja Liisa molemmat olivat pieniä kilttejä tyttöjä, jotka aina olivat kohteliaita ja ystävällisiä palkollisia kohtaan, niin saivat he kernaasti olla työissä ja työkkipiika antoi heille pesuastian, lämmintä wettä ja saippuaa, ja nyt rupešivat he pesemään. Waunvat piti myöskin pestä ja ne asetettiin kukin pieneen ammeeseen. Pesivätkö he itse itsensä, sitä en tiedä, mutta puhtaiksi he tulivat ja puhtaiksi tulivat heidän werhonsafin, sillä Lotta ja Liisa tekivät kaikki kunnollisesti: heidän äitinsä oli sen heille opettanut. "Olkoonpa waan waikka waunvasillekin", sanoi heidän äitinsä, "niin pitää sen kuitenkin tapahtua kunnollisesti, hyvän tawan tähden." Ja siinä hän oli warsin oikeassa.

VI. Sunnuntai.

Nyt oli iso pesu kuivattu, mankeloitu ja säännöllisesti säilytetty nukkekaappiin ja waatevarastoon, ja nyt oli sunnuntai. Lotta ja Liisa nousivat warhain ylös sillä heillä oli paljo tekemistä. Waunvasten piti kylpeä tänään, ja se ei heitä oikein miellyttänyt sanoi Lotta, ja he warmaankin rupešivat kirkumaan, niinkuin weli pikku Kalle, tullessansa kylpyammeeseen. Mutta tyttöset puhuttelivat waunvasiansa ystävällisesti ja sanoivat heille, etteivät he saisi olla niin pahankurisia, ja waunvaset pyhšivät anteeksi mannoiltaansa ja tulivat kiltteiksi taas. Niin tulivat he pian pestyiksi, kammatuiksi ja puetuiksi ja saivat mennä käwelemään päivän paisteessa. Oli hyvin hauska sunnuntai ja iltapuolella päivää istuivat lapset puutarhasa ja lauloivat pienen laulun, jonka kaikkein pienten lasten pitäisi osata laulaa:

"On niin lystiä kilttinä olla,
Sittihän minäkin tahdon tulla!
Mammamme hymy ja meille nykki,
Useimpa kanssamme myös hän leikkii;
Kun hälle mieliksi on meidän olo,
Se meistä suurin ja korkein on ilo
Mamman rakkaus meidät on wiepä
Täiwaseen taas, me olemme sieltä!"

CLOÜBERG JA KUMPP

WIIPURISSA.